

מסורת הש"ס

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

זו.

עין משפט
גר מצוה

ואמר לאחר זמן פרעטי. ע"פ ז"ד: נאמן. ובשעת היסמ: כח מלוה. לפניו לכמוז לו הדרכהא עליו אין כומבין ונתמין לו: אינו נאמן. לישבע אלא שנגדו נשבע ונוטל דכיון דמחילתו הולך לתובע דשין אין דרכו למהר פסק גמור: ואמר פרעטי. לאחר זמן ע"פ ז"ד: והעדים מעידים אטו שאל פרע. בפניו תבעו לפרוע לו ע"פ ז"ד ולא פרעו הוולין ונפיהס העזו לעבוד ע"פ ז"ד אינו נאמן שוב לומר פרעמיו שלא נעדים: הומוק כפרן לאומו ממון. שאין נאמן עוד עליו לומר החומרי ופרעמיו עד שיפרע נעדים: לא הומוק כפרן ושבע שפרעו ופע"פ שלא פרעו מיד כשתבעו נפמי עדים ואין זה מעז כז"ד דכיון דלא פסקו לו פסק גמור נשטע ממנו סכר כו': אלטלא. כומוק כפרן לאוסה אלטלא. עד שיפרע: לומר נשבעתי עד שיפצע נפמי: כשנשביי שבעה כז"ד. דכיון דתבעו נעדים לקיים דברי ז"ד ולא אבה אינו נאמן לומר עוד קיימתי אחרי כן: אלט חייב עלמו שבעה. שאלמ לו אשבע לך ותבעו נעדים ולא אבה ואחר כך אמר נשבעתי נאמן ואח"כ דקמי עדים דמיא: עביד איניש דמקרי ואמר. לא אעשה מה שלא חייבני ז"ד אלא אני בעצמי ואין זו סכרנות ומרסו אלא דמייה בעלמא: וכמוז בו זמנו בו זיוס. שביוס שנמלא נכתב: שכבר נמחל שעבודו. משפרע מלוה ראויה ועל האחרונה לא נכתב והיא לא מלוה על פה וטורף לקוחות שלא דכין דאין מלוה על פה גובה מן לקוחות: אימת. דפרעיה אימתי וחזר וזה אימתי: אי נימא למחר. ולא זיוס שכתב: וליומא חרא. שמי מניחין הן וזיוס אחריו וקולר סופרים הוה: פיסוק ליה. דאפילו נכתב על מלוה זו אחרונה וכמוז בו זיוס מוקדם מה הוה ליה השטר מוקדם: דלא שביקו [איניש] דפרעי [זיומיה] קאמינא. הלכך לא חיישינן למידי דלא שכיח וזי אחרמי הולרכו לומר דאין חזר וזהו בו: רב כסנא אמר. הו דא"ר יוחנן יחזיר לבעלים: כשחייב מודה. שלא פרע: שמעי בי רבנן. שנמחל שעבודו: ומפסדי לי. למטרף לקוחות משום שטררי חוב המוקדמין פסולין דכיון דהאי דאוקמנא הכי לית ליה עדין נחתומי וזין לו אף זה מן המוקדמין: מינה נימא ליה. גרמאות ותלי נפשיה כשפיקא ואמר דלמא לא שמעי ואיכא רוחא: מי איכא דערין לקוחות. מה ערפא יש בזה שלא יהא נשטר שיחזר ויכתוב לו והלא שניהם זיוס אחד הלכך נשטר שנמחל שעבודו לא שביק: הטוען אחר מעשה ז"ד. דבר שהוא מלאי ג"ד כגון כתובה ומזון האשה והכנות הטוען ואמר פרעמיו שלא נעדים לא אמר כלום: נמקס

לומר לאחר זמן: פרעטי. ע"פ ז"ד: נאמן. ובשעת היסמ: כח מלוה. לפניו לכמוז לו הדרכהא עליו אין כומבין ונתמין לו: אינו נאמן. לישבע אלא שנגדו נשבע ונוטל דכיון דמחילתו הולך לתובע דשין אין דרכו למהר פסק גמור: ואמר פרעטי. לאחר זמן ע"פ ז"ד: והעדים מעידים אטו שאל פרע. בפניו תבעו לפרוע לו ע"פ ז"ד ולא פרעו הוולין ונפיהס העזו לעבוד ע"פ ז"ד אינו נאמן שוב לומר פרעמיו שלא נעדים: הומוק כפרן לאומו ממון. שאין נאמן עוד עליו לומר החומרי ופרעמיו עד שיפרע נעדים: לא הומוק כפרן ושבע שפרעו ופע"פ שלא פרעו מיד כשתבעו נפמי עדים ואין זה מעז כז"ד דכיון דלא פסקו לו פסק גמור נשטע ממנו סכר כו': אלטלא. כומוק כפרן לאוסה אלטלא. עד שיפרע: לומר נשבעתי עד שיפצע נפמי: כשנשביי שבעה כז"ד. דכיון דתבעו נעדים לקיים דברי ז"ד ולא אבה אינו נאמן לומר עוד קיימתי אחרי כן: אלט חייב עלמו שבעה. שאלמ לו אשבע לך ותבעו נעדים ולא אבה ואחר כך אמר נשבעתי נאמן ואח"כ דקמי עדים דמיא: עביד איניש דמקרי ואמר. לא אעשה מה שלא חייבני ז"ד אלא אני בעצמי ואין זו סכרנות ומרסו אלא דמייה בעלמא: וכמוז בו זמנו בו זיוס. שביוס שנמלא נכתב: שכבר נמחל שעבודו. משפרע מלוה ראויה ועל האחרונה לא נכתב והיא לא מלוה על פה וטורף לקוחות שלא דכין דאין מלוה על פה גובה מן לקוחות: אימת. דפרעיה אימתי וחזר וזה אימתי: אי נימא למחר. ולא זיוס שכתב: וליומא חרא. שמי מניחין הן וזיוס אחריו וקולר סופרים הוה: פיסוק ליה. דאפילו נכתב על מלוה זו אחרונה וכמוז בו זיוס מוקדם מה הוה ליה השטר מוקדם: דלא שביקו [איניש] דפרעי [זיומיה] קאמינא. הלכך לא חיישינן למידי דלא שכיח וזי אחרמי הולרכו לומר דאין חזר וזהו בו: רב כסנא אמר. הו דא"ר יוחנן יחזיר לבעלים: כשחייב מודה. שלא פרע: שמעי בי רבנן. שנמחל שעבודו: ומפסדי לי. למטרף לקוחות משום שטררי חוב המוקדמין פסולין דכיון דהאי דאוקמנא הכי לית ליה עדין נחתומי וזין לו אף זה מן המוקדמין: מינה נימא ליה. גרמאות ותלי נפשיה כשפיקא ואמר דלמא לא שמעי ואיכא רוחא: מי איכא דערין לקוחות. מה ערפא יש בזה שלא יהא נשטר שיחזר ויכתוב לו והלא שניהם זיוס אחד הלכך נשטר שנמחל שעבודו לא שביק: הטוען אחר מעשה ז"ד. דבר שהוא מלאי ג"ד כגון כתובה ומזון האשה והכנות הטוען ואמר פרעמיו שלא נעדים לא אמר כלום: נמקס

כח מלוה. לפניו לכמוז לו הדרכהא עליו אין כומבין ונתמין לו: אינו נאמן. לישבע אלא שנגדו נשבע ונוטל דכיון דמחילתו הולך לתובע דשין אין דרכו למהר פסק גמור: ואמר פרעטי. לאחר זמן ע"פ ז"ד: והעדים מעידים אטו שאל פרע. בפניו תבעו לפרוע לו ע"פ ז"ד ולא פרעו הוולין ונפיהס העזו לעבוד ע"פ ז"ד אינו נאמן שוב לומר פרעמיו שלא נעדים: הומוק כפרן לאומו ממון. שאין נאמן עוד עליו לומר החומרי ופרעמיו עד שיפרע נעדים: לא הומוק כפרן ושבע שפרעו ופע"פ שלא פרעו מיד כשתבעו נפמי עדים ואין זה מעז כז"ד דכיון דלא פסקו לו פסק גמור נשטע ממנו סכר כו': אלטלא. כומוק כפרן לאוסה אלטלא. עד שיפרע: לומר נשבעתי עד שיפצע נפמי: כשנשביי שבעה כז"ד. דכיון דתבעו נעדים לקיים דברי ז"ד ולא אבה אינו נאמן לומר עוד קיימתי אחרי כן: אלט חייב עלמו שבעה. שאלמ לו אשבע לך ותבעו נעדים ולא אבה ואחר כך אמר נשבעתי נאמן ואח"כ דקמי עדים דמיא: עביד איניש דמקרי ואמר. לא אעשה מה שלא חייבני ז"ד אלא אני בעצמי ואין זו סכרנות ומרסו אלא דמייה בעלמא: וכמוז בו זמנו בו זיוס. שביוס שנמלא נכתב: שכבר נמחל שעבודו. משפרע מלוה ראויה ועל האחרונה לא נכתב והיא לא מלוה על פה וטורף לקוחות שלא דכין דאין מלוה על פה גובה מן לקוחות: אימת. דפרעיה אימתי וחזר וזה אימתי: אי נימא למחר. ולא זיוס שכתב: וליומא חרא. שמי מניחין הן וזיוס אחריו וקולר סופרים הוה: פיסוק ליה. דאפילו נכתב על מלוה זו אחרונה וכמוז בו זיוס מוקדם מה הוה ליה השטר מוקדם: דלא שביקו [איניש] דפרעי [זיומיה] קאמינא. הלכך לא חיישינן למידי דלא שכיח וזי אחרמי הולרכו לומר דאין חזר וזהו בו: רב כסנא אמר. הו דא"ר יוחנן יחזיר לבעלים: כשחייב מודה. שלא פרע: שמעי בי רבנן. שנמחל שעבודו: ומפסדי לי. למטרף לקוחות משום שטררי חוב המוקדמין פסולין דכיון דהאי דאוקמנא הכי לית ליה עדין נחתומי וזין לו אף זה מן המוקדמין: מינה נימא ליה. גרמאות ותלי נפשיה כשפיקא ואמר דלמא לא שמעי ואיכא רוחא: מי איכא דערין לקוחות. מה ערפא יש בזה שלא יהא נשטר שיחזר ויכתוב לו והלא שניהם זיוס אחד הלכך נשטר שנמחל שעבודו לא שביק: הטוען אחר מעשה ז"ד. דבר שהוא מלאי ג"ד כגון כתובה ומזון האשה והכנות הטוען ואמר פרעמיו שלא נעדים לא אמר כלום: נמקס

הגהות הב"ח

(א) נט' הדלחא מיני (מלא) חו"מ וז"ב גי' רש"י מי:

מוסף רש"י

שטר שלוח בו ופרעו. ט' זיוס. אינו חוזר וזהו בו. אפילו בו זיוס. וא"כ חזר ונתקדם הוא. שיהי זיוס הנטלה נכתב. שכבר נמחל שעבודו. משפרע ונוטל השטר ומחילת מלוה השניה מלוה על פה ואינו גובה מן הקוחות (כתובות פה). ואין הקרקעות משכונות שוב נטלה השניה שלא עליה נחתם שטר. וז"ל גי' רש"י. המוקדמין. לכתב קודם המלוה פסולין. דקא כתי למטרף לקוחות ממון הכמוז שאל דכין ונשבעתו אטו הו"ה ונוטל אפילו ממון שני (ממון דז"ל) לפי ששלה לטורף לקוחות שא"מ עדין מן הלוה ממון בשכר ושלן דכין הוא. שיהי קצתה מריה להטלה ובכשר מעדי שלוחה קדימה. לפיך קטויה מלגות טו ולא יטורף אפילו ממון המלוה ואי אלא ממלוה על פה שאינו גובה מן המטוענים (ד"ה ב.ב.) אי נמי שכתב השטר נחתב נטין יק נכתב טו נחתב נטין ליה פלוי מפלוי והוא לא ליה ממנו כלום טו זיו גיטין. טו זה מוקדם ופסול. שאין לו לערוך אלא ממון הנטלה ואין. והלא כחשי דאמר (ישל) גי' רש"י. נחתומי זמן לו ומייה א"ס הנטלה היה כחשי נטין כפי עדין וקני מרדו להשבעת נכסי ליה למלוה ולו נכתב א"ס השטר עד זיו גיטין ומכני טו נחתב נטין. כי האי מוקדם כד (ושכ"ס ב"ב פה). אחריות נכסיה. שטרר קרקעות שבעה מתי וזכרי (ב.ב.) כשחייב מודה. שאלה מיהא שבעת א"ס פרע ושם.

ר"ב כהנא אמר בשחייב מודה. מינה א"כ למה נקט הנפק במילתא דר' יוחנן וי"ל דנקטיה משום דיוקא דאי אין כמוז בו זיוס אפילו כמוז בו הנפק דודאי ליה לא יחזיר דמישינן לקטויה או לפשטי דספרא: המוען אחר מעשה ב"ד לא אמר ב"ז. אינו נאמן לומר פרעמי מעשה ז"ד קרי כל דבר שחייב לה אפי' לא כתב כגון מנה ומלמסי ומזון האשה והכנות לאחר מותו וא"כ למה כומבין כתובה כיון דכלאו כתובה נמי אין נאמן לומר פרעמי וי"ל משום מוספת אכל מנה ומלמסי גבייה בלא כתובה ומוספת נראה דאפי' אית לה ספדי דהמנה לה נאמן לומר פרעמי וי"ל ראייה מכלמי' דר' שנתאי דהוה מהיטן לומר פרעמי אי לאו דהומוק כפרן דר' שנתאי ערכ היה אלכל בעל שמא לא היה נאמן ואין ראייה נמי מדמתי לעיל (דף יז:) מלא כתובה לא יחזיר ומשמע דלא יחזיר משום מוספת שהיה נאמן לומר פרעמי דלגבי מנה ומלמסי נמי מפסדי דהא נאמן לומר פרעמי מנה מנו דאי בעי אמר אלמנה נשאמין א"ס אין לה עדי היעומא או א"ס אין לה עדי קדושין נאמן

אבהו אמר להו מסכתבא מלמא דרכי אבין ישנתחייב שבעה כב"ד אבל חייב עצמו שבעה [נאמן] עביד איניש דמקרי ואמר אהדרוה קמיה דר' אבין אמר להו אנא נמי כב"ד אמרי איחמד נמי א"ר אבין א"ר אלעא א"ר יוחנן היה חייב לחבירו שבעה כב"ד ואמר נשבעתי והעדים מעידין אותו שלא נשבע (וחזר ואמר נשבעתי) הומוק כפרן לאותה שבעה: א"ר אסי א"ר יוחנן ה"מוצא שטר חוב כשוק וכתוב בו הנפק וכתוב בו זמנו בו זיוס יחזירו לבעלים אי משום כתב ללות ולא לזה הא כתוב בו הנפק אי משום פרעין לפריעה בת יומא לא חיישינן א"ל ר' זירא לר' אסי מי א"ר יוחנן רבי הוא את הוא דאמרת משמיה דר' יוחנן ש"שטר שלוח בו ופרעו אינו חוזר וזהו בו שכבר נמחל שעבודו אימת אילימא למחר וליומא חרא מאי אריא שכבר נמחל שעבודו תיפוק ליה דהוה ליה מוקדם ותנן: שטררי חוב המוקדמין פסולין אלא לאו ביומיה אלמא פרעי אינשי ביומיה א"ל מי קא אמינא דלא פרעי כלל דלא שביכו אינשי דפרעי ביומיה קא אמינא רב כהנא אמר כשחייב מודה אי הכי מאי למימרא מהו דתימא האי מפרע פרעיה והאי דקא אמר לא פרעתייה משום דקבעי מהדר למזופא ביה זמנא אחריתי ולפשטי דספרא חייש קמ"ל דאם כן מלוה גופיה לא שביק סבר שמעי בי רבנן ומפסדי לי מאי שנא מהא דתנן: מצא שטררי חוב אם יש בהן אחריות נכסים לא יחזיר ואוקימנא כשחייב מודה ומשום שמא כתב ללות בניסן ולא לזה עדי תשרי ואתי למטרף לקוחות מניסן ועד תשרי שלא כדין ולא אמרינן דא"כ מלוה גופיה לא שביק דא"ל כתוב שטרא אחריןא בתשרי דלמא שמעי רבנן ומפסדי לי אמרי התם משום דאית ליה רווחא דקא מרין לקוחות מניסן ועד תשרי מינה ניחא ליה ולא אמר ולא מידי הכא כיון דלית ליה רווחא דמוף סוף שטרא האידנא כתיב (ב) מאי איכא דמריף לקוחות בשטר שנמחל שעבודו לא שביק: אמר רבי חייה בר אבא א"ר יוחנן המוען אחר מעשה ב"ד לא

קפ"ה א ב מ"י פ"ו מהל' טוען ומשען ה"ל ה' סתם עשין לה טוע"פ ח"מ פ"י לט טע"י נ ופ"י עט פט"י יז: קפ"ה ג ד מ"י ט"ז ש"ס ה"ל ו סתם ט"ז טוע"פ ח"מ פ"י עט פט"י יז: קפ"ה ה מ"י ט"ז ש"ס ה"ל א סתם ט"ז טוע"פ ח"מ פ"י עט פט"י יז: קפ"ה ו ז מ"י פ"ו ש"ס ה"ל א סתם ט"ז טוע"פ ח"מ פ"י עט פט"י יז: קפ"ה ח מ"י פ"י ש"ס ה"ל א סתם ט"ז טוע"פ ח"מ פ"י עט פט"י יז: ק"ה ט מ"י פ"י ש"ס ה"ל א סתם ט"ז טוע"פ ח"מ פ"י עט פט"י יז: ק"ה י מ"י פ"י ש"ס ה"ל א סתם ט"ז טוע"פ ח"מ פ"י עט פט"י יז: ק"ה יא מ"י פ"י ש"ס ה"ל א סתם ט"ז טוע"פ ח"מ פ"י עט פט"י יז: ק"ה יב מ"י פ"י ש"ס ה"ל א סתם ט"ז טוע"פ ח"מ פ"י עט פט"י יז: